

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Expedita Juris Divini, Natvralis, Et Ecclesiastici Moralis Expositio

Tamburini, Tommaso

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Ad librum IV. Decalogi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40132

nis præsumitur, si de fine alio expresse non cogitetur.

XXIII. Voto non petendi dispensationem ab alio quam à Summo Pontifice.

XXIV. Voto reservato pœnali, & vere conditionali ob conditionem de futuro. Sed ex Afcanio Tamburino loco cit. nondum impleta conditione, at ex me, aliisque ut supra num. 32. vidimus, etiam postea impletam.

Hæc ex Afcanio Tamburino, qui ibidem qu. 9. addit, eum, qui obtinuit à Pontifice voti dispensationem exequendam ab ordinario, voti, inquam, cui valeat Prælati inferior, vel Religiosus dispensare, posse huic gratiæ Pontificis renuntiare, & illam habere à Prælato hujusmodi, vel Religioso. Quod si Pontifex noluit dispensare, non poterit alius inferior, nisi nova superveniente causa ex Sanch. lib. 8. de matr. d. 14. nu. 5.

Cap. 17. §. 2. num. 15. fine. Post illud. Hæc ex Fagundez. Adde.

a Delugo d. 29. de juss. n. 93.

Cui adde a Delugo. Votum (ait) non dat jus ijs, in quorum favorem vota emissa sunt, quando promissio non ipsi, sed soli Deo fit; quo casu, etiam si ipsi præsentati essent, & acceptarent, nullum jus acquirerent, & ipsi inuitis, posset dispensatione, vel communiione tolli illud votum, ut faceret Sanchez b

b Sanch. l. 4. in Decal. c. 51. n. 14.

ADDITIONES AD LIBRUM IV. Decalogi.

Cap. 2. §. 2. num. 14. fine post illud, Dubitandi ratio. Adde.

Confessio mortalium Sacerdotalis à te faciendâ

15. Dixi, à te, nam si, ut fiat à moribundo confessio, tu Sacerdos omittas Sacrum, si tempus aliud non suppetit, te excusari à Sacro, non est dubium ex dictis n. 8. sicuti nec est dubium, te obligari, si tempus supperat.

16. Dixi rursus (mortaliter) nam cum confessio venialium, quo etiam reducuntur mortalia, alias absoluta non sit de præcepto; Missæ autem auditio de præcepto sit, non poterit relinquere Sacrum & festive, ut illa confitearis.

c Suar. to. 3. in 3. d. 88. fol. 6. Vers. Septimus Caput.

17. De mortalibus igitur alias non absolutis est questio. Et quidem Suarez c neque confessionem hanc, neque concionem putat, esse excusationem aptam ad omittendum Sacrum Aliam quando occurrit moralis necessitas, ut

quando nunc habetur Confessoris copia, & non habebitur postea, sive quia Confessarius discedet, sive quia pater, vel maritus noluat ut filia, vel uxor: redeat ad Ecclesiam.

18. Sed certe, sicuti Suario assentior de concione (quidquid dicat Angelus a) quia hæc non est admodum necessaria, ita ab eodem discedo, de confessione mortalium in illa necessitate, non quidem unius, vel alterius diei, sed aliquorum, juxta ea, quæ à me alibi b dicta sunt in eo casu, quo quis gravatur peccatis reservatis, nec habet Confessarium potentem ea absolvere.

a Angel. ap. Suar. l. c. 3. c. Ca. i. Merit. comm. §. 6. n. 24. c. Baucii singul. c. 19.

Ratio nostræ doctrinæ, quam merito sequitur Bauci, c est, Primo, quia licet per contritionem deleri possit peccatum; id tamen medium est difficile, & ex altera parte diu permanere in inimicitia Dei, valde est periculosum, cum, qui à Dæmone possidetur, facile in alia peccata prolabatur, juxta vulgatum illud S. Gregorij, Peccatum, quod per penitentiam non deluitur, mox suo pondere ad aliud trahit. Secundo, quia DD. pro necessitatibus valde hæc inferioribus excusant à Missæ auditione, ut hæcenus vidimus, ergo non est hæc, de qua nunc loquimur, improbanda. Tertio, ex charitate excusavimus p. 8. puellam ab auditione Sacri, ne adolescens illam videns, peccet, & non excusabimus, ut illa ipsa à se peccatum excutiat, divinamque sibi amicitiam recuperare diu nequaquam differat?

Cap. 3. §. 3. num. 7. fine post illud, Sine necessitate conferas. Adde.

De his duobus dictis fuse Diana p. 10. tr. 14. resol. 21. ad meam sententiam. Loquitur autem ipse de ludente pila, an sic de seffus obligetur jejunare. Scio Januarium p. p. resol. 53. & 54. dicere, se ludo defatigantem, vel pharmacum sine necessitate sumentem in die Jejunij non peccare, non jejunando, etiam si ad finem non jejunandi ea suscipiat; scio, inquam, id, sed certe eius rationes ad libram expensæ probabiles nequaquam apparent.

Cap. 3. §. 1. num. 17. paulo post ab initio. post illud, Hæc illa, Adde.

In eamdem valde propendet Merolla tom. 2. d. 4. cap. 3. nu. 467. qui tamen sic concludit. Hæc omnia dicta sunt, non omnino affirmando, sed potius dubitando.

Eod. cap. 3. §. 1. num. 17. fine post illud, Omnino convincentes. Adde.

Lege item Januarium p. p. ref. 57. contententem solvere argumenta contraria adducta à Merolla

la, atque affirmantem, licite nos infantibus, & infidelibus jubere posse opera servilia die festivo, cujus rationes in eo fundantur, quod ille labor, ut est ab infideli, vel infante, peccaminosus non est, ergo illum ipsi injungere, mihi non est prohibitum.

Eodem cap. 3. §. 2. nu. 5. post illud de quo mox suo loco. Adde.

Diximus nu. 3. de ornatis Templis, sed quid de iisdem ab ornata spoliandis? & hoc abstrahendo ab alia necessitate, ut esset notabilis obligatio statim ornata, carentia eorum, qui possent id efficere die sequenti non festivo &c.

Puto, in hoc casu non posse dari excusationem à cultu sacro, sicuti diximus in casu, quo idem Templum ornatur. Ratio est, quia, ornare ad sacrum cultum aliquo tandem modo propinque pertinet, ut ibidem vidimus. At ornatum auferre, non ita, cum potius id dirigatur ad eos ornatus asserandos, quod factum quid non est.

Cap. 5. §. 3. num. 2. sine post illud Ita in casu nostro &c. Adde. sequentia.

His in prima editione evulgatis, volens quidam meus per familiaris id in praxim deducere, panis uncias ad lancem octo, in aquam infudit, elixavitque, Coctione autem facta, bilancem iterum admovit, comperitque augmentum valde excedens, hoc est, usque ad triginta fere uncias, pulvem illam ascendisse. Bonam ergo partem ejus cum sumplisset, seque illa fere ad satiетatem refectum esse, sensit, siue noluit, siue non valuit ad id, quod reliquum erat comedendum, procedere, dicebatque deinde amicis, *jentare ne hoc est, an plane cenare? Certo Fillinius, & qui cum sequitur Pasqualigus, a dum illam sententiam proferebant, rem experti non erant.* Hæc ille. Quate ejusmodi opinionem vocare probabilem nequaquam audeo. Non quia putem, aquam illam augmenti causam in aliquo commutari per ignem, sed quia non potuit consuetudo, unde totum jentaculi jus habetur, introducere, ut tantum pulvem pro jentaculo absumeres, quanta fere sufficit, si non ad plene nutriendum, certe ad plene satiandum. Introducere vero potuit, biscoctum, panemque in aquam, vel vinum, dum ad te reficis, in fusa (id, quod parvam mutationem affert) comedere.

Huc, quando agimus de quantitate jenta-

culi reduci potest quantitas, quæ in die jejuni sumpta, judicanda sit parva materia? Hanc igitur, vel esse unam, vel alteram unciam ex nonnullorum sententia dixi; nunc confirmo ex meâ quia tam parva quantitas cibi Quadragesimalis (nam de carne mox) non nocet notabiliter jejunio.

Addi Bauci, a & Henriquez b unum ovum, a Bauci in aut parum orizæ cum lacte, vel frustum ca- *select. qu.* fei esse parvam materiam, affirmantque tum, 247. propter hanc parvitatem, tum propter paupertatem, posse concedi oblatum mendicantibus, b Henrig. quando alia ij non habent, ut ea comedant in *l. 2. c. 13. m.* die venito. Hæc ex Bauci. Verum Henriquez propter paupertatem ea concedit, non propter parvitatem. Id autem probabile est, quia aliud non habenti parum oblati videtur esse prædicta quantitas talis cibi, at propter parvitatem, nec unum ovum posse concedi, ex mox dicendis nu. 3. colligetur. Verba autem Henriquez hæc sunt. *Et abet enim paupertas multa Privilegia, & unum ovum, aut parum orizæ cum lacte, vel frustum casei est in his parva materia.* Nota illud in his.

Sed quid de parvitate in esu carnis? Respondeo. Cum hæc sit majoris nutrimenti, quam leviores cibi Quadragesimales, & pro illa adsit aliud præceptum de ea non comedenda tempore jejuniij, parva ejus quantitas judicatur ab Alphonso de Leone, e quam sumere solent coqui, ac Pinterneæ ad prægustandos cibos (qui certe ne venialiter quidem peccant, quando ob necessitatem famulatus, & sui muneri id præstant.) Pasqualigus d autem, lig. mox quem refert, nec refellit Bauci, ait, in esu carniū dimidiam circiter unciam esse parvitatem materiæ.

Quotiam igitur volui ego expendere, quantum ponderis esset ovum unum, atque inveni, illud mediocris magnitudinis, & deducto cortice, tum aqua coctum, seu elixum, tum crudum, tum tartagine frictum, duarum unciarum pondus attingit, ideo sit, ut quarta pars ovi, vel æqualis illi carnis portio sit in hac re nostra materiæ parvitas judicanda.

ADDITIONES AD SECUNDAM PARTEM Decalogi.

AD LIBRUM QUINTVM.

Cap. 1. §. 4. num. 13. sine. Post illa verba. *Velle comedere.* Adde.

Quæ-

c Alph. de Leon. & Dian. cit. à Pasqualig. lig. mox citando. d Pasqu. de jejuniio de cis. 49. e Bauci in sing. cas. 287. vers. Petes duo decimo.

Æquali. h. jejuni.

h. jejuni.

h. jejuni.

h. jejuni.

h. jejuni.

h. jejuni.

h. jejuni.

h. jejuni.

h. jejuni.

h. jejuni.

h. jejuni.

h. jejuni.

h. jejuni.

h. jejuni.

h. jejuni.

h. jejuni.

h. jejuni.

h. jejuni.

h. jejuni.

h. jejuni.

h. jejuni.

h. jejuni.

h. jejuni.

h. jejuni.

h. jejuni.

h. jejuni.

h. jejuni.

h. jejuni.

h. jejuni.

h. jejuni.

h. jejuni.

h. jejuni.

h. jejuni.

h. jejuni.

h. jejuni.

h. jejuni.

h. jejuni.

h. jejuni.

h. jejuni.

h. jejuni.

h. jejuni.

h. jejuni.

h. jejuni.

h. jejuni.

h. jejuni.

h. jejuni.

h. jejuni.

h. jejuni.

h. jejuni.

h. jejuni.